DAN TĂRCHILĂ

TEATRU

DAN TĂRCHILĂ

Frumoasa mireasă a ghidului

Comedie cotidiană

PERSONAJELE

GHIDUL, un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, înalt, bine făcut, mai degrabă slab decât gras, poartă pălărie elegantă de fetru, pardesiu pe mână.

FEMEIA, frumoasă şi, mai cu seamă, fermecătoare, înaltă, are ceva de felină în mers, e fardată puternic, poartă un deux-pieces în carouri, poşetă mare.

ŞOFERUL, între cincizeci şi cincizeci şi cinci de ani, privire vioaie, sinceră, deschisă, are reacţii prompte şi exagerate: de uimire, bucurie, indignare etc.; poartă uniformă şi şapcă.

DECORUL

Interiorul ruinelor unei cetăţi medievale, reprezentând un obiectiv turistic. Ziduri dărâmate, vegetaţie care încearcă să le acopere ici şi colo; o bucată lungă de marmură sau din piatră, cine ştie cum ajunsă lângă un zid, poate juca rolul unei banchete.

Lumină puternică de după-amiază, apoi, către final, se lasă seara.

Şoferul, singur, pe bancheta de piatră. Cu şapcă aruncată pe ceafă, cu haina pe umeri, descheiat la gulerul cămăşii, tocmai desface un mic pachet în care e un sandviş.

ŞOFERUL *(vorbind singur): Pe* căldura, asta... nu-i recomandabil să-ţi iei decât pâine cu unt sau cu brânză. Salamul prinde miros. Cu untul mai merge, se topeşte, dar poţi să-l mănânci. *(Continuă mâncând.)* E... manjabil, cum zice ghidul... Nu ştiu ce-o fi avut azi toată ziuă... De când am plecat cu autocarul din oraş. Nici cu turiştii n-a prea stat de vorbă, el care... le vorbeşte până se-neacă. Ce-i mai turuie gura, oho!... L-o fi durând capul... sau vreo măsea... sau cine ştie ce-o fi având... *(Apoi, cu orgoliu.)* Cel mai bun ghid din câţi am cunoscut! D-ăia-i şi apreciat. Directoru-ăl mare, că doar l-am auzit cu urechile mele, e făcut praf! Îl laudă peste tot. *(Muşcând din sandviş, cu un gest de apreciere.)* Zău că-i bun aşa, topit! Intră în pâine şi-i dă gust. *(Apoi.)* La urma urmei, ce mi-oi fi băgând eu capul să aflu ce l-a apucat azi de n-a stat de vorbă cu turiştii? S-o fi plictisit şi el, la o adică. Şi, la urma urmei, e treaba lui! *(Concesiv şi amical.)* Trea-ba-lui: *(Când dă*

să muşte iar din sandviş, rămâne cu gura căscată privind spre unul din zidurile din faţa lui, unde a apărut Femeia.)

FEMEIA *(surâzând amuzata de uimirea Şoferului):* Bună ziua!

ŞOFERUL *(fâstâcit de iot, în timp ce îşi înfăşoară grăbit în hârtie ceea ce i-a rămas din sandviş):* Bună zi... bună ziua!

FEMEIA *(venind lângă el):* Nu te deranja, te rog. Îmi dai voie? *(Se aşază pe banchetă, privindu-l tot timpul amuzată.)*

ŞOFERUL: Căutaţi... adică, aveţi întâlnire cu cineva... aici?

FEMEIA: Dumneata eşti şoferul autocarului din şosea?

ŞOFERUL: Da, eu. Am venit cu turişti. Aveţi vreo pană*?* Pot să vă ajut cu ceva?

FEMEIA; A, nu, mulţumesc.

ŞOFERUL: Credeam că aţi rămas în pană... Ce maşină aveţi?

FEMEIA *(scoate un pachet cu ţigări din poşetă):* Fumezi?

ŞOFERUL: Nu, m-am lăsat. Demult. Cred că am vreo zece ani de când... sau chiar unsprezece, mă rog, e mult...

FEMEIA *(aprinzându-şi o ţigară):* Eşti un bărbat simpatic.

ŞOFERUL *(luat pe neaşteptate, ca un licean):* Of, doamnă...

FEMEIA: Ai succes la femei, sunt sigură.

ŞOFERUL *(cu falsă modestie):* E!

FEMEIA: Câţi turişti ai în autocar?

ŞOFERUL *(zăpăcit de întrebarea căzută ca din senin):* Ce-aţi spus, doamnă?

FEMEIA: Te-am întrebat câţi turişti ai în autocarul dumitale.

ŞOFERUL: Treizeci şi unu. Cu noi doi, treizeci şi trei. *(Explicându-i.)* Cu mine şi cu ghidul adică.

FEMEIA: Aha!

ŞOFERUL: A, e un ghid, dacă l-aţi cunoaşte!... Vorbeşte trei limbi ca pe apă: franţuzeşte, englezeşte şi

nemţeşte. O rupe şi italieneşte puţin. Cum credeţi că s-ar înţelege cu atâtea naţii de turişti câţi vin la noi?!

FEMEIA: Frumoasă meserie. Mi-a plăcut întotdeauna.

ŞOFERUL: Cum, şi dumneavoastră...?

FEMEIA: A, nu, nu, tocmai... Am vrut să spun că mi-au plăcut totdeauna ghizii. Îi ador!

ŞOFERUL *(scoţându-şi pieptul fin afară, ca semn de orgoliu):* Ghidul de pe autocarul meu e un tip. Să ştiţi!

FEMEIA *(tot ca din senin, ca mai înainte):* Vreun incident pe drum?

ŞOFERUL *(din nou căzut din lună):* Incident? Ce incident?

FEMEIA: Te-ntrebam şi eu aşa, ca să-njghebăm o discuţie. Dacă nu te deranjează să stai de vorbă cu mine, fireşte.

ŞOFERUL: Vai, doamnă, pentru mine e o... e o...

FEMEIA *(venindu-i în ajutor):* O plăcere, vrei să spui, nu*?*

ŞOFERUL: Da, asta, aţi ghicit.

FEMEIA: Eşti foarte drăguţ.

ŞOFERUL: Dacă vreţi să vă-ntoarceţi în oraş şi n-aveţi cu ce, puteţi merge cu noi, cu autocarul.

FEMEIA: Foarte. Amabil... *(Apoi.)* Va să zică, n-aţi avut nici un incident pe drum. De obicei, la drumurile lungi, ţi se-ntâmplă destule neplăceri Cu pasagerii. Căldură, miros de benzină, oboseală, dacă-i vine vreunuia rău, mai trebuie să opreşti, apoi, până-i urci clin nou în autocar, pierzi o mulţime de timp.

ŞOFERUL: Slavă cerului, am avut noroc de turişti ca lumea! Sunt un norocos de felul meu!

FEMEIA: Tineri? Aceştia de acum?

ŞOFERUL: Toţi!

FEMEIA: Cei mai în vârstă îţi dau mai multă bătaie de cap. Inima.

ŞOFERUL: Inima?

FEMEIA: Fac crize de inimă. *(Apoi.)* Spui că n-ai avut azi pe nimeni cu o criză cardiacă?

ŞOFERUL *(intrigat):* Nu, doamnă, n-am avut aşa ceva! Şi nici nu-mi doresc angarale d-astea. E o pacoste să ai

bolnavi în autocar. Se duce, ca să zic aşa, dracului toată excursia! *(După ce femeia se ridică, cu regret necamuflat.)* Plecaţi?

FEMEIA: Vreau să fac o plimbare prin împrejurimi.

ŞOFERUL: Sunteţi singură? *(Apoi repede.)* Singură cu maşina? Vreau să spun, o conduceţi dumneavoastră*?*

FEMEIA: E o regiune foarte frumoasă.

ŞOFERUL: N-aţi mai fost pe-aici?

FEMEIA: Rămâi cu bine! Şi mulţumesc pentru informaţii.

ŞOFERUL *(începând să-i dea explicaţii):* Dacă o luaţi pe acolo, pe sub stânca aia…

FEMEIA: Mă descurc eu.

ŞOFERUL: Cum doriţi. Noi mai întârziem vreun ceas… turiştii, până se adună, trece vremea, dacă doriţi… doar dacă nu sunteţi ou vreo maşină… altfel, la dispoziţie…

FEMEIA: Foarte gentil.

ŞOFERUL: Am să claxonez înainte de plecare, de trei ori, scurt. Ştiţi, în cazu-n care vă-ndepărtaţi prea mult de şosea…

FEMEIA *(amuzată)*: Bine, voi fi numai urechi. La revedere!

ŞOFERUL *(plecarea ei îl zăpăceşte şi moi mult):* Sărut mâna, doamnă.

FEMEIA *(înainte de a ieşi)*: Şi, poftă bună! Nu ţi-ai terminat sandvişul.

ŞOFERUL: A, da! E cu unt… ştiţi, salamul se strică pe căldura asta, d-aia… *(Dar femeia a ieşit. Şoferul se opreşte deodată şi realizează că s-a purtat ca un caraghios, sieşi)* Dobitocule! E cu unt, nu? Salamul se strică, nu? *(Ştergându-şi cu mâna fruntea de sudoare şi fluierând admirativ, cu privirile pe urmele femeii.)* M-a năucit!… Una ca asta te bagă-n păcat!… *(Fluieră din nou.)* Ce trup!… Ce ochi!… Şarpe!… Şi singură, pe deasupra! Şi tu o inviţi în autocar! Mare prost mai eşti! … Ce-o fi râzând! Zău că merit! Dar şi ea! Exemplar de expoziţie, elită, unicat! *(înciudat la culme pe el însuşi.)*

Şi eu, hm!... E cu unt! *(Gest teatral de disperare.)* îmi vine să-mi trag palme! Pumni! *(Geamăt de neputinţă.)* Mmm! *(Intră ghidul. Are gulerul cămăşii descheiat, cravata cu nodul lăsat în jos pe piept.)*

GHIDUL *(abătut, absent, nu observă agitaţia Şoferului):* Aici erai?

ŞOFERUL *(sărind în fata lui):* Ghici pe cine am văzut?

GHIDUL: Pe cine?

ŞOFERUL *(triumfător):* Pe cea mai frumoasă femeie clin lume!

GHIDUL *(neluându-i în seamă entuziasmul):* Azi a fost caniculă. De-ar veni seara. Căldura mare mă sufocă.

ŞOFERUL: M-a găsit mâncând, închipuieşte-ţi!

GHIDUL: Cine te-a găsit mâncând*?*

ŞOFERUL: Cea mai. Frumoasă femeie din lume!

GHIDUL: Cea mai frumoasă femeie din lume nu există. Până seara, ar fi linşată de celelalte.

ŞOFERUL: Uite, de când umblăm amândoi cu turiştii prin ţară, nici eu, ca şofer, nici dumneata, ca ghid, n-am întâlnit o femeie ca asta. Exemplar de expoziţie, elită, unicat! De pus în vitrină!

GHIDUL *(cu o undă de interes):* Chiar aşa?

ŞOFERUL: Şi singură pe deasupra, unde mai pui?!

GHIDUL: Singură?

ŞOFERUL: Ţi-am vândut vreodată gogoşi? Eu am ochi, domnule, nu-mi scăpă nimic. Niciun accident de circulaţie în treizeci şi cinci de ani, aşa că poţi să mă crezi. Cum nu se poate mai frumoasă şi mai singură! *(Ghidul face o mică grimasă de durere, în timp ce-şi duce mina sub haină*, *în dreptul inimii.)* Ce ai? Azi n-ai prea fost în formă.

GHIDUL *(încercând să pară indiferent*, *dar nereuşind):* Şi ce voia? Femeia aia… ce voia?

ŞOFERUL *(făcând haz)*: Ha-ha-ha! Parcă te interesează, nu? Nu mi-a spus ce voia. În plimbare. A trecut întâmplător.

GHIDUL: Întâmplător… pe-aici… singură… la treizeci de kilometri de oraş! Să fim serioşi!

ŞOFERUL: Cu siguranţă că e cu vreo maşină prin apropiere.

GHIDUL *(mai mult pentru el)*: Nu e niciuna pe şosea, afară de autocarul nostru.

ŞOFERUL: Că n-o fi venit pe jos treizeci de kilometri!

GHIDUL *(cu interes ascuns):* Şi… ce-aţi discutat?

ŞOFERUL: Fleacuri, nici nu-mi amintesc ce, de una, de alta, mă rog, ca atunci când n-ai ce vorbi. *(Aducându-şi din nou aminte.)* Dar frumoasă! Prima-ntâi! Pentru mine, frumuseţea la femeie e ca prostia la bărbaţi: o vezi imediat, nu-i nevoie să-ţi baţi capul. Când a apărut… uite acolo… am simţit un fior prin şira spinării, de sus până jos, apoi altul, de jos. Până sus, uite-aşa. *(Îşi îndoaie o mină la spate, arătând cum i-a străbătut fiorul şira spinării.)* Păcat c-a plecat.

GHIDUL: Unde?

ŞOFERUL: N-a spus unde. Dacă te-ai fi grăbit, aveai ce vedea. Ai fi făcut ochii cât cepele.

GHIDUL *(se aşază pe banchetă; cu un sentiment de uşurare):* Mai bine că s-a dus.

ŞOFERUL: Dacă n-ai văzut-o!

GHIDUL *(cu o iritare bruscă):* Mai bine c-a plecat!

ŞOFERUL: Mie, unuia, îmi pare rău.

GHIDUL: Să nu-ţi pară!

ŞOFERUL *(mirat de ieşirea Ghidului):* Nu eşti în toate apele, văd cu. Nu ştiu ce-i eu dumneata. Nici cu turiştii n-ai prea fost în vervă azi. Am dreptate?

GHIDUL: Ai.

ŞOFERUL: Şi-aşa, tot nu te-ascultă decât doi, trei. Nu mai au răbdare s-ajungă, şi când ajung la un castel sau la o cetate, umblă cu tranzistorii după ei, cu urechea la meci. *(Apoi, văzându-l pe Ghid cu mâna dusă din nou în dreptul inimii şi făcând o grimasă de durere.)* Te doare ceva? De ce ţii mâna la piept?

GHIDUL: Puţin… inima. Trece. A fost şi tare cald astăzi.

ŞOFERUL *(cu o tresărire)*: Inima, zici?

GHIDUL: Ei, da, şi ce-i cu asta*?*

ŞOFERUL: Când te-a apucat? Pe drum, în autocar?

GHIDUL: Ai băgat de seamă? Şi ce te holbezi la mine? Trece, ţi-am spus Nu-i prima dată.

ŞOFERUL *(mai mult pentru el):* Ce ciudat!… Al dracului de ciudat! Va să zică, chestia cu incidentul… n-a fost…

GHIDUL: Ce tot mormăi acolo*?* „Ciudat… incident” cam baţi câmpii.

ŞOFERUL: Ştii ce m-a-ntrebat femeia care-a fost aici? Dacă n-am avut vreun incident pe drum.

GHIDUL: Ce incident?

ŞOFERUL: Asta am zis şi eu: ce incident? Zice, de exemplu, cineva căruia să-i fie rău… o criză de Inimă.

GHIDUL *(teribil, sărind de pe banchetă):* Ceee?

ŞOFERUL: Întocmai, ca să vezi ce i-a trecut prin cap să mă-ntrebe!

GHIDUL *(înlemnit un tiraj, apoi încet, ca un obsedat)*: Înseamnă că ea e!

ŞOFERUL: Care… ea*?*

GHIDUL *(privind în jur cu teamă):* M-a găsit… M-a căutat şi mi-a luat urma… O fi-ntrebat la hotel… cu siguranţă că de la hotel ştie încotro… Aia de-acolo cunosc traseul nostru, nu?…

ŞOFERUL *(după câteva clipe*, *privindu-l cu o mare admiraţie):* Cum, pe dumneata te caută? D-aia spunea că i-au plăcut totdeauna ghizii! Citi bărbaţi n-ar vrea…! Formidabil!… Felicitările mele!

GHIDUL *(care a intrat de-a dreptul în panică)*: A spus că se-ntoarce?

ŞOFERUL: N-a pomenit de-ntoarcere. A plecat, şi gata. *(Ghidul a luat o hotărâre*; *să fugă. O porneşte în goană pe lângă şofer, dar acesta îl prinde de mânecă, oprindu-l.)* Unde fugi?

GHIDUL *(zbătându-se să scape):* Lasă-mă!… Nu trebuie să dea de mine. *(Reuşeşte să scape din mâna şoferului şi s-o ia la goană, dar după câţiva paşi e prins din nou şi imobilizat.)*

ŞOFERUL: Opreşte-te, omule!

GHIDUL: Asta e obrăznicie, să m-apuci de haină… poţi să mi-o şi rupi. Ce te-amesteci dumneata în treburile mele? Asta e obrăznicie. Te lovesc, să ştii, dacă nu-mi dai drumul!

ŞOFERUL *(dându-i drumul):* Tot n-ai unde să te-ascunzi. E mai bine să rămâi, ascultă-mă pe mine. Aici nu mai vine, după ce-a fost o dată şi nu te-a găsit. *(Apoi cu stupoare.)* Dar să fiu al dracului dacă pricep de ce fugi!

GHIDUL: Poate că ai dreptate… Aici nu se mai întoarce, sau e mai puţin probabil…

ŞOFERUL: Ţi-am spus doar. Ca bombele: unde cade una, nu mai cade alta.

GHIDUL: N-am vrut… vorbele alea de-adineauri… Nu ştiu ce m-a apucat… Scuză-mă. Nu ştiu ce m-a apucat să strig la dumneata.

ŞOFERUL: Nu mă supăr eu pentru atâta lucru.

GHIDUL: Mă ierţi, nu?

ŞOFERUL: Eu te-am simţit totdeauna ca pe un prieten, deşi sunt doar un şofer, iar dumneata cunoşti atâtea limbi… colindăm de-atâţia ani drumurile, amândoi… îmi eşti ca o rudă, d-aia mi-am şi permis… *(Apoi.)* Dar tot nu pricep. Fug femeile după dumneata, şi taci ca un peşte! Bravo, domnule ghid, bravo *(Privindu-l admirativ.)* la uită-te cu cine merg eu alături pe autocar de… de câţi ani lucrăm împreună?

GHIDUL *(foarte tulburat):* De cinci.

ŞOFERUL: De cinci ani, merg alături cu bărbatul căutat de cea mai frumoasă femeie din lume, că de bătut, le bate pe toate: femeie din cap până-n picioare [Ce glezne! Căprioară! Statuie, domnule! Dar nu din astea cu picioarele strâmbe şi groase de prin parcuri, ci din alea vechi, de marmură, pe care le arăţi dumneata turiştilor în muzee. De când o cunoşti?

GHIDUL *(gest vag):* Mai de mult… de câţiva ani.

ŞOFERUL: Şi să nu sufli o vorbă!

GHIDUL: Fug tot timpul să nu mă găsească… să nu mă

ajungă.

ŞOFERUL: Uite ce-i, mie ori îmi vorbeşti ca lumea, să te-nţeleg, ori renunţ să mai stau de vorbă.

GHIDUL: D-aia m-am şi făcut ghid, ca să colind toată ţara şi să nu stau mult timp intr-un singur loc. Mă eschivez mai uşor; azi intr-un oraş, mâine în altul, mi se pierde urma. *(Apoi.)* Nu ţinem legătura decât prin scrisori. De altfel, tot prin corespondenţă ne-am şi cunoscut.

ŞOFERUL *(hâtru):* Copii n-aveţi? Nu. M-as mira să-i fi făcut printr-o carte poştală. Îi scrii, să zicem, în ianuarie că vrei un băieţel cu păr buclat şi ochi albaştri, i-l comanzi adică, şi în septembrie primeşti răspuns că totul e-n ordine şi să te prezinţi la maternitate să-ţi vezi copilul. Ce zici? Simplu de tot. N-ai probleme! Ce să te mai oboseşti? *(Râde cu poftă.)*

GHIDUL *(cu gravitate*, *ca şi cum şi-ar povesti sieşi):* Mă pomenesc într-o dimineaţă cu o scrisoare... Că vrea să mă cunoască — înţelegi? —, că ţine mult să mă cunoască,

ŞOLERUL: Mă rog, nu te puteai arunca în braţele unei necunoscute, habar n-aveai cum arată, aici îţi dau dreptate. Dar după aia?

GHIDUL: Chestiunea se pune altfel. Eu ştiu ce vrea de la mine, şi pentru că ştiu...

ŞOFERUL: Şi pentru că ştii...?

GHIDUL: Fug de ea.

ŞOFERUL: În definitiv, ce vrea?

GHIDUL *(după un timp):* Să fiu al ei.

ŞOFERUL: Aha! Să te lege pentru totdeauna!

GHIDUL: Da.

ŞOFERUL: Cam pretenţioasă, nu găseşti?

GHIDUL: Cam.

ŞOFERUL: Deşi nu văd cine s-ar da în lături, chiar cu riscul ăsta... *(Apoi.)* Şi când a început... asaltul, casă zic aşa?

GHIDUL: Cu prima scrisoare. A urmat a doua. Apoi a treia, apoi multe, una după alta, sute de scrisori!

ŞOFERUL: Şi le citeşti pe toate, ai timp?
GHIDUL: Pe unele de câte două, trei ori.
ŞOFERUL: E ceva de capul lor?
GHIDUL: Mă trezesc noaptea şi recitesc câte una la-ntâmplare. Le port cu mine în valiză, peste tot. Dorm cu ele strânse în jurul meu pe pat.
ŞOFERUL *(echivoc):* În loc s-o ai pe ea, ai scrisorile! *(Apoi.)* Mie unuia să nu-mi ceri să citesc scrisori, nici să le scriu. Mai bine-mi dai una-n cap.
GHIDUL: E meşteră la scris. Habar n-ai.
ŞOFERUL: Pun pariu că e la toate! *(Râde încet.)*
GHIDUL *(fără să-l privească, ca şi cum s-ar jena să-l întrebe):* Şi zici că e... frumoasă?
ŞOFERUL: Excepţională, exemplar de... *(Dar se opreşte deodată, contrariat.)* Cum adică: „zici”?
GHIDUL: N-am văzut-o... niciodată.
ŞOFERUL: Îţi baţi joc de mine?! Cum să n-o cunoşti, din moment ce...?
GHIDUL: Nu ne-am întâlnit până acum, n-am dat ochii unul cu altul, dacă-ţi poţi închipui una ca asta. Ne ştim doar... de la depărtare. Atât.
ŞOFERUL *(explodând):* Dar e nemaipomenit! Şi dacă nu te cred? Fugi de-aici, domnule, nu. Te crede nimeni!
GHIDUL: În toate scrisorile îmi scrie că e frumoasă, nu urâtă.
ŞOFERUL: Şi nu te-a minţit, pe onoarea m. E, a că nu te-a minţit. Dar... mă uit la dumneata şi nu-mi cred auzului. Cum, domnule, doar aşa... prin scrisori?
GHIDUL: Eşti singurul care afli taina asta din viaţa mea,
ŞOFERUL: Singurul, nesingurul, să n-o mai spui la nimeni, dacă nu vrei să fii luat drept... ce s-o mai ocolesc*?...* drept nebun. Eu, să zicem că te cred, mă rog, te cunosc, mă cunoşti, treacă de la mine, nu cade ocrul, dar altul nu-nghite, poţi să fii sigur. Şi de ce te-ar crede? În definitiv, chiar şi eu, nu?
GHIDUL: Nu mă crezi?

ŞOFERUL *(concesiv):* Cum să nu?! *(Apoi.)* Dar de ce, domnule, de ce*? (Aşteptând un răspuns, care însă nu vine).* Stai! Ştiu de ce! Va să zică, eşti din ăla, celibatar convins. Aşa-i? în definitiv, nu faci niciun rău nimănui. Deranjează pe cineva*?* Nu) Superi pe cineva? Nu!

GHIDUL: Ba, de supărat... mă tem că da.

ŞOFERUL: Cine ce are cu treburile dumitale personale? Haida-de! Eşti liber să trăieşti cum te taie capul.

GHIDUL *(după o tăcere):* Trăieşte undeva, în Vrancea, o bătrânică bună, care împlineşte anul ăsta optzeci. Şi doi de ani: mama... mama mea. De vreo douăzeci de ani, şi-a urcat în podul casei străchinile şi lingurile pregătite pentru înmormântare, ca să fie împărţite la oameni când o muri. Mi le arată, când mă duc pe-acasă; Mă suie în pod şi mi le-arată, strânse toate într-un colţ şi acoperite cu un ştergar. Ei bine, totdeauna îmi spune că va muri cu o singură părere de rău; că nu m-am însurat. Nu. Mă are. Decât pe mine şi ar fi vrut să... mă rog, rostul meu, casa mea, cum zice ea. E singura ei amărăciune.

ŞOFERUL *(vădit impresionat):* Poate că ar trebui, măcar aşa, de formă... să-i promiţi.

GHIDUL: Dacă ai şti ce nuntă visează pentru mine! Acolo în sat, la noi.

ŞOFERUL: Biata bătrânică!

GHIDUL: E visul ei. Ar alege-o duminică pentru nuntă, o duminică de septembrie cu soare bun şi cald ca o pâine — sunt chiar vorbele ei —, cu toţi bărbaţii îmbrăcaţi în iţari albi şi cu femeile în catrinţe, ca la sărbătorile cele mari.

ŞOFERUL *(prins cu totul):* Tiii! Ca-n basme!

GHIDUL: Şi eu cu mireasa, în fruntea satului, pe uliţa mare, cu mama lângă mine, plângând. Fiindcă aşa spune dânsa, că la nunta mea, are să plângă, ca toate mamele.

ŞOFERUL *(după câteva clipe, luând o hotărâre)*: Uite ce-i,

eu o aduc aici pe femeia de-adineaori şi, când ai s-o vezi, pariez că te-nsori.

GHIDUL *(ca trezit la realitate, sare):* Nu, să nu faci una ca asta!

ŞOFERUL *(atitudinea Ghidului îl face să izbucnească în râs)*: Ori ţi-e teamă de lanţuri, ori la loc comanda!

GHIDUL *(jenat parcă de ieşirea lui):* Dacă e să mă găsească... până la urmă... *(După o mică tăcere*, *ca pentru el, dar destul de tare.)* Niciunul nu poate scăpa de ea.

ŞOFERUL *(deconcertat)*: Cum... niciunul? E din aia... cu mai mulţi?

GHTDUL *(venindu-i parcă greu să mărturisească):* Da... Cu mulţi... Cu toţi!

ŞOFERUL *(sincer indignat, cu brutalitate)*; Atunci e o târfă!

GHIDUL *(ca şi cum n-ar fi de acord cu el, dar nevoind să-l contrazică din politeţe):* Într-un fel.

ŞOFERUL *(înfierbântat din ce în ce):* Îşi dădea ochii peste cap, oho!... am băgat de seamă, că nu-s prost. Auzi: cu toţi! Puteai să-mi spui de la început. Şi-ţi mai scrie şi scrisori! Are şcoală, domnule, şcoală-naltă! Pe una din asta n-o poţi ocoli. Doar să fugi cât te ţin picioarele, ca de dracu! E un record, ascultă-mă pe mine, e un record că ai scăpat de ea atâţia ani.

GHIDUL *(ar vrea să închidă discuţia)*: Eh!

ŞOFERUL: Ai să scapi şi-acum. Pe cuvântul meu! Te scap eu. Ce, nu mă crezi în stare? O trag pe sfoară, cum nici prin cap nu-i trece. Nici dumitale nu-ţi trece, măcar că ştii atâtea limbi. Am un plan, să rămână cu gura căscată când şi-o da seama că te-a pierdut printre degete. Auzi dumneata: sute de scrisori, şi, pe de altă parte, cu, toţi! Târfă, asta e, o târfă!

GHIDUL: Zău, n-are rost...

ŞOFERUL: Îi mai iei şi apărarea!? Ei, lasă, dacă nu i-o place! Bine că mi-ai spus. Puteam. Să cred cine ştie ce

despre dumneata, că fugi, adică, de femeia asta frumoasă — că de frumoasă, e, nu-mi iau vorba! —, că fugi din vreo pricină oarecare sau mai ştiu eu ce, aud şi eu atâtea, fel de fel, dracu să-i pieptene!... Dar acum, că am aflat cum stă chestia... *(Îşi freacă mâinile satisfăcut.)* Bun, va să zică, e-n ordine! O lăsăm cu buza umflată şi, după aia, bai, bai, porumbiţe, să ne cauţi poimarţi, a doua pe dreapta, Europa! Ei, ce zici? *(Ghidul, între timp, s-a aşezat pe banchetă cu obrajii în palme şi cu coatele pe genunchi)* Curaj, omule! Ce dracu, suntem bărbaţi, trebuie să ne ajutăm între noi. Uite, eu am scăpat de multe femei în viaţa mea şi nu ştiu, zău, dacă altul în locul meu nu, s-ar fi ales cu câte-o nebună d-asta pe cap. Am metodele mele verificate. Ce vrei, trebuie să ne apărăm! Altfel, ne mănâncă de vii. Ori n-ai încredere în mine?! Am eu moacă de prost?

GHIDUL *(absorbit în gândurile lui):* N-ai.

ŞOFERUL: Dă-mi mină liberă. Spune-mi: scapă-mă de nebună!... şi te scap. *(Aşteptând un răspuns.)* Ei, facem târgul?

GHIDUL *(cu privirile în gol, după un timp, ca un obsedat):* O iubesc.

ŞOFERUL *(ca ars)*: Ce??

GHIDUL: Ca un nebun, O iubesc ca un nebun.

ŞOFERUL *(perplex):* Pe cine, domnule*?*

GHIDUL: Pe ea.

ŞOFERUL: Pe... cu scrisorile?

GHIDUL: Da.

ŞOFERUL: Ce tot vorbeşti acolo? Eu îmi scobesc mintea cum să fac să... şi dumneata... Ei nu, asta le-ntrece pe toate! Puteai să-mi spui orice, că-ţi place să mănânci gândaci... sau că obişnuieşti să dormi într-un picior... orice, şi te-aş fi crezut, dar că o iubeşti ca un nebun... şi, mă rog, pe cine?... pe o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată, ei bine, nu te supăra că ţi-o spun de la obraz...

GHIDUL: O iubesc... O iubesc ca un nebun.

ŞOFERUL: Aşa-mi trebuie, dacă nu-mi văd de treabă! D-aia-i bine ca omul să... Uite pentru cine-mi storc eu creierii... Puţin respect, da, nu strică, unul faţă de altul, că, la urma urmei, n-am niciun interes. O făceam din solidaritate bărbătească, să te scap de pacoste.

GHIDUL: Nu mai e nimic de făcut.

ŞOFERUL: Fiindcă nu vrei. Fiindcă n-ai încredere-n mine. Fiindcă eşti slab. *(Văzând că ghidul tace.)* Am înţeles: ţi-a sucit capul. Şi, mă rog, cum ţi-a Venit dintr-o diată? Cum... te-a lovit, ca să zic aşa?

GHIDUL: Sunt ăl ei, orice aş face... Ajunsesem s-o presimt, chiar înainte de a-mi scrie... s-o adulmec... chestiune de timp,. De aşteptare, de răbdare... de curaj.

ŞOFERUL *(fierbând):* De curaj, te cred!

GHIDUL: Ştiu că o voi întâlni... Mi-e temă... Ard de dorinţa de a o vedea, totuşi... E ca un farmec irezistibil, care mă atrage...

ŞOFERUL: Ei, poftim!

GHIDUL: Mi le-a furat pe toate: clipele, orele, zilele. Ca o vrajă. Da, asta trebuie să fie: mi-e frică; pentru că n-o cunosc. Într-o noapte, mii s-a părut c-o aud cum mă strigă... Fireşte, n-avea cum să mă strige... Ce strigăt frumos! Ca o chemare...

ŞOFERUL: Bine, domnule, nu mai pricep nimic...

GHIDUL: Un voiaj lung... alături de ea... să plecăm împreună adică... să-i simt parfumul înţepându-mi nările discret... tăcuţi, unul Ungă altul...

ŞOFERUL *(privindu-l cu profundă dezamăgire):* Eşti pierdut, îmi pare rău, dar asta e. Dacă nu eşti în stare... Ce să mai vorbim, te-a-mbrobodit! Eşti un mălai-mare, domnule, asta eşti!

GHIDUL *(ridicându-se deodată în picioare, ciulind urechile într-o încordare extremă)*; Auzi?

ŞOFERUL: Ce s-aud?

GHIDUL: Paşi.
ŞOFERUL: Ce paşi?
GHIDUL: Paşii ei!
ŞOFERUL: O fi vreunul din turişti, Şi-apoi, n-aud nimic, niciun zgomot de nicăieri.
GHIDUL *(înfrigurat):* Vine!
ŞOFERUL *(iritat):* Vine, pe dracu! Cine ştie unde-o fi acum! O fi plecat de mult de pe-aici.
GHIDUL *(după o mică tăcere)*; Aş vrea să te-ntreb ceva. Să nu te superi pe mine.
ŞOFERUL: Ei, na!
GHIDUL *(cu oarecare jenă, datorită modestiei):* Ştii, atunci — când a fost? acum trei sau patru luni — când l-ai auzit pe directorul cel mare vorbind ou adjunctul despre mine…
ŞOFERUL: A, da.
GHIDUL: E adevărat… adică, n-ai înflorit nimic… când mi-ai spus a doua zi ce-au vorbit între ei?… Că Sunt unul dintre cei mai buni ghizi?
ŞOFERUL: Cel mai bun dintre toţi, adu-ţi aminte, aşa ţi-am spus.
GHIDUL: Mă rog, cel mai bun, fie! Astea au fost chiar cuvintele directorului?
ŞOFERUL: Vorbă cu vorbă. Şi că te-ar avansa într-un post din centrală, dar că eşti atât de deştept şi cunoşti atâtea lucruri, încât nu ar avea cu cine te-n-locui.
GHIDUL *(încântat în sinea lui de cele auzite, ca şi cum ar vorbi cu el însuşi)*: În definitiv, e o profesiune să fii ghid! Să arăţi altora lumea, adică să le-o explici, că de văzut o văd ei şi singuri… E chiar o profesiune nobilă, generoasă… Dacă mă gândesc bine, fiecare om e, într-un fel, un ghid… Sau ar trebui să fie *(După o pauză.)* Aşa că mi-am făcut datoria faţă de oameni. Şi sper, conştiincios… chiar cu oarecare talent. Mai ales că şi directorul cel mare din centrală… Dacă ar fi vorbit cu mine de faţă… dar eu nu eram acolo, ca să-mi închipui

doar că a vrut să fie amabil... mă rog, convenţionalisme... *(Cu o mare convingere intimă.)* Da, da, mi-am făcut datoria. De fapt, asta am şi dorit: să fiu ghid perfect. Să-i dau un sens... în sfârşit, vieţii, să-i dau... Să nu fi fost totul degeaba. *(Apoi, brusc, din nou cu atenţia încordată la maximum.)* E pe-aproape!

ŞOFERUL *(exasperat):* Termină, domnule!

GHIDUL: Auzi-o!

ŞOFERUL: Ai halucinaţii, pe onoarea mea!

GHIDUL: Se-apropie!... Mă caută... *(Apoi, brusc, speriat.)* A, cravata!

ŞOFERUL: Ce mai e şi cu cravata?

GHIDUL *(încercând, fără să reuşească, să-şi încheie nasturele de la gulerul cămăşii):* Ajută-mă, te rog... Nu vreau să mă găsească... nu trebuie să mă găsească neglijent...

ŞOFERUL *(încheindu-i nasturele);* Cine ţi-o fi cusut nasturele...*?* E mai mare decât butoniera... Gata!

GHIDUL: Mulţumesc... Acum, cravata, te rog...

ŞOFERUL *(îi ridică nodul de la cravată până sus la guler)*: N-am văzut om mai apucat!

GHIDUL: Mai repede... te rog, mai repede!

ŞOFERUL: Te-ai fâstâcit de tot... Gata şi cravata.

GHIDUL *(pipăindu-si nodul cravatei)*: Mulţumesc. Arăt bine?

ŞOFERUL *(amuzat şi compătimitor)*; Ca un ginere!

GHIDUL: Zău?

ŞOFERUL: Dacă-ţi spun!

GHIDUL *(pipăindu-şi obrajii)*; De ras, m-am ras de dimineaţă, înainte de a pleca de la hotel. Mă rad în fiecare zi... ştii, pentru ea.

ŞOFERUL: Ce să mai vorbim?!

GHIDUL *(ciulind din nou urechile):* N-o auzi nici acum? *(Strigă.)* Sunt aici!

ŞOFERUL: Halal, o mai şi strigă!

GHIDUL *(într-o stare de tensiune extremă):* Vezi, vezi, ţi-

am spus, e pe-aproape. Cred că m-a auzit. *(Strigă iar.)* Sunt aici! Sunt aici!

ŞOFERUL *(se aude claxonul autocarului, repetat şi scurt> ca o chemare):* Ne cheamă.

GHIDUL *(cu melancolie):* Acum, toţi turiştii. S-au strâns în autocar. Ne claxonează, ca de obicei. Claxonul... De câte ori!... *(Imitându-l pe Şofer.)* Ce facem, domnule ghid*?* Nu plecăm? *(Surâde amuzat)* în Hai, spune-mi, să mai aud o. Dată.

ŞOFERUL: Ce facem, domnule ghid? Nu plecăm? Suntem gata.

GHIDUL *(privindu-l liniştit, senin):* Şi eu.

ŞOFERUL: Atunci, hai să mergem!

GHIDUL: Nu cu autocarul, de data asta.

ŞOFERUL *(cu ciudă în glas):* Doar n-ai să rămâi aici pe prăpăditele astea de ziduri?!

GHIDUL: Plec şi eu... în altă direcţie.

ŞOFERUL: Fii serios, domnule! Şi turiştii? Ce fac cu ei? Cazare, masă, toate rămân pe capul meu!

GHIDUL: O dată în viaţă îmi permit şi eu o năzbâtie... un răsfăţ... Te descurci singur în seara asta. Mâine telefonezi la centru şi ceri un nou ghid pentru autocar.

ŞOFERUL *(uluit şi enervat):* Mă rog! Şi ce-am să le spun despre dumneata?

GHIDUL: Că-mi dau demisia, scurt!

ŞOFERUL *(argument zdrobitor):* Şi cu pensia? Pierzi pensia, domnule, nu te gândeşti?

GHIDUL: I-am promis doamnei mele că plecăm împreună, aşa că, mâine, vrând-nevrând, lucrezi cu altul.

ŞOFERUL *(izbucnind)*; Altul! Cine ştie pe cine mi-or trimite. Cu dumneata mă obişnuisem, sunt ani, era altceva.

GHIDUL: Ştiu. Scuză-mă.

ŞOFERUL: Şi chiar nu te-ntorci în oraş?

GHIDUL: Călătoria mea începe de-aici, de pe banca asta.

ŞOFERUL: Pleci... plecaţi departe, adică amândoi?

GHIDUL: Cam.
ŞOFERUL: Când vă-ntoarceţi?
GHIDUL *(gest vag):* Cine ştie? *(Apoi.)* Vreau să te rog ceva. Te sâcâie rugămintea mea, ştiu, dar pentru mine... Şi-apoi, nici nu-i mare lucru.
ŞOFERUL *(amărât şi plictisit de toată întorsătura lucrurilor):* Ei!
GHIDUL: N-am timp să-i mai scriu mamei. Vrei să-i scrii în locul meu?
ŞOFERUL: Mă rog, dacă doreşti, dar nu pricep de ce n-ai timp.
GHIDUL: O carte poştală... două, trei vorbe...
ŞOFERUL: Ce să-i scriu?
GHIDUL: Ştiu eu?! Să vedem... Gândeşte-te dumneata până mâine... Ceva ca din partea mea... orice... ai să vezi... *(Apoi, brusc.)* A, am găsit! Cum nu mi-a trecut prin cap de la-nceput!?
ŞOFERUL: S-aud!
GHIDUL: Scrie-i... că m-am însurat! *(Îi face cu ochiul, strengăreşte.)* Are să-i facă plăcere...
ŞOFERUL *(cu un gest larg cu mâinile)*: Aşa! Bravo, domnule, asta pune capăt la toate.
GHIDUL: Îi scrii?
ŞOFERUL: Dacă ţi-am promis. *(Apoi cu un gest de uimire):* Nu-mi vine să cred. Mă uit la dumneata şi... mă rog, treaba dumitale. Plec la autocar. *(Pleacă, dar se mai opreşte înainte de a ieşi):* Poate te răzgândeşti. *(Iese).*

(Se aud paşi repezi, apoi intră Femeia şi, oprindu-se, din fugă la intrarea în scenă, rămâne nemişcată, cu privirile aţintite asupra Ghidului. După câteva minute începe să înainteze încet, surâzând, până ajunge în faţa lui; se opreşte foarte aproape de el, intim, scoate o batistă dantelată din poşetă şi-l şterge pe frunte de sudoare, vorbindu-i ca unui copil, cald şi matern).

FEMEIA: Prostuţule! *(Ghidul o priveşte fără să clintească*, cu *respiraţia tăiată, ca fermecat Zbuciumul anterior s-a transformat într-o linişte profundă. Femeia îi ia un obraz în palmă, cu un gest ocrotitor, în acelaşi timp de simpatie şi de compătimire.)* Ţi-a fost frică, aşa-i?

GHIDUL: Puţin... *(Admirativ, pasionat)* Nu mi te-aş fi putut închipui niciodată!

FEMEIA: Şi ai fugit atâţia ani!

GHIDUL: Dacă aş fi ştiut!...

FEMEIA *(cât un uşor gest de cochetărie, dându-şi capul pe spate):* Ce să ştii?

GHIDUL: Cât eşti de frumoasă! *(Apoi.)* Cum ai dat de mine?

FEMEIA: Ţi-am luat urma.

GHIDUL: Din oraş?

FEMEIA: Am trecut şi pe la spital.

GHIDUL *(tresărind):* Ai fost... acolo*?*

FEMEIA: N-are rost să te mint. Mi-au arătat electrocardiograma.

GHIDUL: Deci... ai aflat. Ţi-au spus că... e destul de grav, nu?

FEMEIA: Medicii ăştia sunt nişte fiinţe imposibile. Au pretenţia să-nţelegi tot ce-ţi explică ei. *(Apoi.)* Ai avut o criză pe. Drum, în autocar, nu?

GHIDUL: M-am ţinut tare, să nu se observe. Le-aş fi stricat tuturor buna dispoziţie. *(Ducând mina la inimă.)* Mă doare încontinuu.

FEMEIA: Nu vrei să ne aşezăm? *(Se aşază amândoi pe banchetă unul lângă altul).*

GHIDUL *(privind-o ca un îndrăgostit):* Aşa fugim, ca proştii, fără să ştim de cine.

FEMEIA: De ce nu, izbutiţi să vedeţi dragostea decât în începuturi? Şi sfârşitul e tot dragoste. Totul e dragoste...

GHIDUL *(surâzând la o amintire):* Asta mi-ai scris-o mai demult într-una din primele scrisori.

FEMEIA: Aşează-ţi capul în poala mea... *(Bărbatul se conformează, ea îl mângâie încet):* Am să te mingii... şi am să te legăn... ca să nu te doară. Pe unii îi sperie călătoriile.

GHIDUL *(parcă jenându-se să întrebe): No*i... când... pornim?

FEMEIA: Curând.

GHIDUL: De data asta, faci tu pe ghidul. Eu am fost destul atâţia ani. Şi-apoi, vreau să fiu şi eu turist, să privesc, să mi se spună, să n-am nicio grijă.

FEMEIA: Îţi promit.

GHIDUL: Cunoşti bine locurile pe unde vom. Ajunge, nu?

FEMEIA: Ca-n palmă!

GHIDUL: E un traseu fix... sau putem să...?

FEMEIA *(râzând ca de un copil):* Putem să ni-l alegem!

GHIDUL: Asta-i bine... e chi-ar foarte bine. Îmi convine. Nu ghiceşti de ce. Sunt foarte curios — e o marotă de-a mea... mai de mult — sunt curios să ştiu ce e nebuloasa Andromeda, cum arată de aproape, adică. Aş vrea să mergem întâi acolo.

FEMEIA *(cu mirare naivă*, *amuzată, de dorinţa Ghidului):* Dar de ce Andromeda?

GHIDUL: Îmi place numele. Nu-i aşa că sună frumos? Andromeda! *(Apoi.)* Mi-e frig.

FEMEIA: Fiindcă se lasă seara.

GHIDUL: E drum lung?

FEMEIA: Până unde?

GHIDUL: Până la Andromeda.

FEMEIA: O nimica toată: câţiva ani lumină.

GHIDUL: Şi de-aoolo, ştii unde vreau s-ajungem?

FEMEIA: Unde?

GHIDUL: În Carul Mare! Mor de curiozitate să văd dacă hodorogeşte când merge! *(Femeia râde cu pofta*. *Ghidul râde şi el, dar încet*, *apoi continuă.)* Şi apoi, direcţia spre constelaţia Fecioarei!

FEMEIA *(răcnind, cu prefăcută gelozie):* A, a, a!

Constelaţia Fecioarei!

GHIDUL: Ce e, draga mea?

FEMEIA: Mă faci geloasă! *(Izbucnesc amândoi în râs.)*

GHIDUL: E recomandabil să pleci la drum într-o stare de bună dispoziţie, eu ştiu asta de la turiştii mei. O glumă, două la suirea în autocar, şi ai asigurată toată călătoria, *(Apoi.)* Eşti o femeie minunată.

FEMEIA *(cu falsă respingere a complimentului):* A!

GHIDUL: Fermecătoare!

FEMEIA: A, a!

GHIDUL: Unică!

FEMEIA: Asta da! *(Apoi, după ce-l priveşte tăcută câteva momente):* E timpul. N-are rost să întârziem. Să ne urăm drum bun, plecăm!

GHIDUL: Sărută-mă!

FEMEIA *(îl sărută pătimaş, ţinându-i capul între mâini, apoi):* Acum eşti al meu!... eşti al meu!... eşti al meu!

(Ghidul cade încet pe bancă, a murit. Se aude claxonul autocarului. Femeia îl mai priveşte un timp pe Ghid, apoi iese încet, liniştită, cu un surâs de-abia schiţat pe buze. Prin altă parte, intră Şoferul alergând).

ŞOFERUL: Ce faci, domnule Ghid, nu vii? Suntem gata de... *(Dar văzându-l nemişcat, amuţeşte cuprins de o bănuială cumplită, se apropie de Ghid, îl scuturã încet cu mâna şi îşi dă seama că e mort. Se aude iar claxonul.)* Şi-acum ce le spun turiştilor*?*

---- CORTINA ----

1970